

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 368/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. N., B., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... V právnej veci navrhovateľa M. Č., P., zast. JUDr. S., s. r. o., T., proti odporcovi (sťažovateľovi) V., s. r. o., S., zast. S., s. r. o., B., o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C/158/2011, o námietke zaujatosti vznesenej právnym zástupcom odporcu Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 4 NcC/8/2012-42 zo dňa 22. februára 2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. J. K. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C/158/2011...

V právnej veci sp. zn. 12 C/158/2011 sa na Okresnom súde Trenčín uskutočnilo prvé pojednávanie dňa 26. 09. 2011, ktoré bolo odročené pre neprítomnosť navrhovateľa bez toho, aby navrhovateľ predniesol návrh vo veci samej a odporca sa k tomuto návrhu mohol vyjadriť. Súd pojednávanie odročil na deň 21. 11. 2011, kedy sa však pojednávanie neuskutočnilo a najbližší ďalší termín pojednávania bol súdom určený na deň 13. 02. 2012.

Už pred otvorením pojednávania, nariadeného na Okresnom súde Trenčín v právnej veci vedenej pod sp. zn. 12 C/158/2011 na deň 13. 02. 2012, sa ešte pred samotným prednesením návrhu navrhovateľa vo veci samej a vyjadrením odporcu k tomuto návrhu sudkyňa JUDr. J. K. pred prítomnými účastníkmi a ich právnymi zástupcami v súvislosti so zisťovaním toho, či došlo k dohode medzi účastníkmi, ústne vyjadrila v tom zmysle, že toto budeme mať vybavené veľmi rýchlo vzhľadom na znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Takéto vyjadrenie s prihliadnutím na v tom čase aktuálne štádium súdneho konania vzbudilo u odporcu a jeho právneho zástupcu pochybnosť o nezaujatosti sudkyne JUDr. J. K.

Uvedené vyjadrenie sudkyne JUDr. J. K. vyhodnotil právny zástupca odporcu ako zjavný prejav jej zaujatosti a preto vzniesol do zápisnice o pojednávaní námietku zaujatosti tejto sudkyne. K tejto námietke sudkyňa JUDr. J. K. poznamenala, že súd môže vyjadriť svoj právny názor na vec v zmysle ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (OSP), avšak na konkrétne číslo paragrafu z tohto zákona, v ktorom by takéto ustanovenie bolo obsiahnuté, si už v tej chvíli nevedela spomenúť.

K tomu v tejto súvislosti poznamenávame, že máme vedomosť o takomto ustanovení (ide o § 100 ods. 1 posledná veta OSP), avšak sme toho názoru, že súd nemôže toto ustanovenie aplikovať svojvoľne, kedykoľvek a bez akýchkoľvek obmedzení, ale len pri splnení podmienok uvedených v § 100 ods. 1 poslednej vete OSP...

Obsah vyjadrenia sudkyne JUDr. J. K. k vznesenej námietke zaujatosti, ktoré spomína Krajský súd v Trenčíne v Uznesení, je nám známy len z tohto Uznesenia. Ak uvedená sudkyňa v tomto svojom vyjadrení uviedla, že vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa vyznelo tak, že aj odporca si je vedomý formálnych nedostatkov okamžitého skončenia pracovného pomeru, tak voči takémuto vyjadreniu sa musíme ohradiť, nakoľko je pravdepodobne založené len na osobných pocitoch sudkyne JUDr. J. K., ktoré mohla mať z ústneho vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa pred otvorením pojednávania dňa 13. 02. 2012, avšak rozhodne popierame, že by sa odporca alebo jeho právny zástupca kdekoľvek alebo kedykoľvek, či už vo vzťahu k navrhovateľovi alebo jeho právnomu zástupcovi, alebo vo vzťahu k súdu vyjadril vtom zmysle, že by si odporca bol vedomý formálnych nedostatkov okamžitého skončenia pracovného pomeru. K takémuto názoru resp. záveru sudkyňa nemohla dospieť z vyjadrení odporcu už aj z toho dôvodu, že do termínu pojednávania nariadeného na deň 13. 02. 2012 a ani priamo na súde v pojednávacej miestnosti pred otvorením tohto pojednávania sa odporca ani jeho právny zástupca písomne ani ústne k návrhu na začatie konania v žiadnom smere nevyjadril...

I keď z citovaného ustanovenia § 100 ods. 1 poslednej vety OSP výslovne vyplýva, že sudca môže vyjadriť svoj právny názor na vec počas konania, máme za to, že zo slovného spojenia „doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností“ vyplýva záver, že sudca tento názor nemôže vyjadriť kedykoľvek, ale najskôr až po začatí pojednávania a vykonaní dokazovania. V tomto prípade však sudkyňa JUDr. J. K. vyjadrila svoj právny názor na vec už pred otvorením (začatím) pojednávania a pred začatím dokazovania...»

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012 porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nevyлúčil vec prejednávajúcu sudkyňu z dôvodu, že nezistil úplne skutkový stav veci v okolnostiach a dôvodoch, ktoré viedli sudkyňu k vysloveniu jej vyjadrenia o tom, že „toto konanie

skončí rýchlo vzhľadom na znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru“. Uvedená skutočnosť má za následok nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia v otázke posúdenia zaujatosti sudcu. Vzhľadom na to sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti V., s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 NcC/8/2012-42 zo dňa 22. februára 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 NcC/8/2012-42 zo dňa 22. februára 2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., trovy právneho zastúpenia vo výške 269,58 eur na účet jej právneho zástupcu JUDr. E. N., advokáta, B., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo

účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľka namietané uznesenie krajského súdu č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012 za ústavne nekonformné, je to, že podľa jej názoru krajský súd nezistil úplne skutkový stav veci v okolnostiach a dôvodoch, ktoré viedli sudkyňu k vyjadreniu, že *„toto konanie skončí rýchlo vzhľadom na znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru.“* Podľa názoru sťažovateľky to má za následok, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012 a zistil, že námietky sťažovateľky nie sú opodstatnené. V danom prípade krajský súd rozhodujúc o námietke sťažovateľky na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci vyslovil svoj právny názor a riadne vysvetlil aj dôvody svojho rozhodnutia, prečo sudkyňa Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) JUDr. J. K. nie je vylúčená z prerokovávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 12 C/158/2011.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 4 NcC/8/2012-42 z 22. februára 2012 okrem iného uviedol:

„... K vznesenej námietke zaujatosti sa sudkyňa JUDr. J. K. vyjadrila tak, že sa vo veci necíti byť zaujatá, účastníkov konania a ich zástupcov nepozná a k prejednávanej veci nemá žiadny vzťah. Uviedla, že je pravdou, že pred začatím pojednávania po tom, ako právny zástupca na jej otázku, či došlo k mimosúdnej dohode, uviedol, že nie, z dôvodov dlhších jednaní o finančných nárokoch navrhovateľa, o čom jednali aj pol hodinu pre pojednávaním, uviedla, že toto konanie skončí rýchlo vzhľadom na znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa totiž vyznelo tak, že aj odporca si je vedomý formálnych nedostatkov okamžitého skončenia pracovného pomeru.“

Krajský súd v Trenčíne ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 0. s. p.) posudzoval obsah vznesenej námietky zaujatosti z aspektu zákonných dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený

z prejednávania a rozhodovania veci a dospel k záveru, že vo veci nie je dôvod, aby sudkyňa JUDr. J. K. bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Z ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom citovaného zákonného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo ich zástupcom a tiež k predchádzaniu možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému citovaným ustanovením zodpovedá aj právna úprava, ktorá sa z hľadiska vylúčenia sudcu považuje za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: 1) k veci, v rámci ktorej by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia veci a rozhodovania vo veci, 2) k účastníkom konania, ktorý by mohol byť založený na príbuzenskom vzťahu alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo 3) k zástupcom účastníkov konania (ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky uvedené pod bodom 2).

Rozhodnutie o vylúčení sudcov podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nesmie byť nikto odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Vzhľadom k tomu sudcov možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanoveným povinnostiam nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať.

Z obsahu námietky zaujatosti vznesenej odporcom, z obsahu spisu, ako aj zo samotného vyjadrenia vec prejednávajúcej sudkyne JUDr. J. K., Krajský súd v Trenčíne nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že vec prejednávajúca sudkyňa je nejakým spôsobom zaujatá voči odporcovi. Pochybnosť o zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne nemožno vyvodzovať len z toho, čo odporca uviedol v námietke, ale takáto pochybnosť musí vyplývať z objektívne existujúcich skutočností, čo preukázané nebolo. Samotná sudkyňa JUDr. J. K. sa vyjadrila, že vo veci sa necíti byť zaujatá a k účastníkom konania a ani k prejednávanej veci nemá žiadny vzťah, pričom odporca vo vznesenej námietke zaujatosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by vec prejednávajúca sudkyňa JUDr. J. K. mala nejaký bližší právne relevantný vzťah k účastníkom konania, k ich zástupcom alebo k prejednávanej veci, ktorý by mal povahu

dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p. Vyjadrenia vec prejednávajúcej sudkyne JUDr. J. K., že toto konanie skončí rýchlo vzhľadom na znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za také, ktorým by JUDr. J. K. vyjadrila svoj názor, ako mieni vo veci rozhodnúť...“

Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo nevylúčil sudkyňu okresného súdu z prerokovania a rozhodovania vecí, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd konštatuje, že nevylúčenie sudkyne okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí v danom prípade neporušuje základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012